

Věřím, že uvidím blaho od Hospodina v zemi živých! (Žalm 27)

NEDĚLNÍ EVANGELIUM (Jan 17, 1 - 11a)

Ježíš pozvedl oči k nebi a modlil se: „Otče, přišla ta hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe. Obdařils ho mocí nade všemi lidmi, aby dal věčný život všem, které jsi mu dal. Věčný život pak je to, že poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. Já jsem tě oslavil na zemi: dokončil jsem dílo, které jsi mi svěřil, abych ho vykonal. Nyní oslav ty mne u sebe, Otče, slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve než byl svět. Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi dal ze světa. Byli tvoji a mně jsi je dal a zachovali tvoje slovo. Nyní poznali, že všechno, cos mi dal, je od tebe; vždyť slova, která jsi dal mně, dal jsem jim. Oni je přijali a skutečně poznali, že jsem vyšel od tebe, a uvěřili, že jsi mě poslal. Já prosím za ně. Neprosím za svět, ale za ty, které jsi mi dal, vždyť jsou tvoji; a všechno mé je tvé a všechno tvé je mé. V nich jsem oslaven. Už nejsem na světě, ale oni jsou na světě; a já jdu k tobě.“

KRÁTKÉ ZAMYŠLENÍ

Oslavit někoho – toto slovní spojení se v dnešní době používá stále méně. Pomineme-li naše blízké, koho kolem nás, neřkuli ve veřejném prostoru, také oslavovat... Řecké slovo, které zde tomuto slovu odpovídá, znamená něco jako „ctít“, „oslnit“ nebo „zjevit“. Ježíš se tedy modlil, aby jej Bůh zjevil, tedy ukázal světu, kým je, i když podle tohoto plánu spásy musí zemřít na kříži. A zároveň je oslaven Bůh sám, to znamená: *Ježíš zjevuje nejhlubší tajemství Boží lásky*, když za nás umírá. Neboť tehdy, právě tehdy se tento Boží plán spásy uskutečnil. Vydáním svého Syna dochází k vykoupení světa ze hříchu a smrti; toto proroctví dal ostatně Bůh svému lidu již dávno předtím. Ježíš chtěl lidem ukázat, jaký je Bůh; nejen ve svých podobenstvích a slovech, ale také ve svých činech, a za to dal vše, i sám sebe. Zkusme podobně i my ve svém každodenním životě *oslat Boha* – a spíše než velkými slovy raději třeba drobnými skutky lásky, věrnosti a služby druhým. Protože pouze tam, kde se znovu a znovu rozhodneme jednat podle evangelia, jen tam mohou naši bližní poznat, kým pro nás je, tento jediný pravý Bůh.

POZDRAVY ZE SETKÁVÁRNÝ – ROZHOVOR S PETREM ZAJÍČKEM

Další člen farní rady, kterého bychom vám rádi představili, je Mgr. Petr Zajíček, Ph.D. Rodilý Olomoučan vystudoval chemii na Přírodovědecké fakultě Univerzity Palackého a následně pokračoval doktorátem. Nyní pracuje ve vysokoškolském ústavu UP a zabývá se udržováním chodu analytické laboratoře. Již během studia jej zajímaly otázky vztahu mezi vědou a vírou. „*Věda nám nedává odpovědi na vše. Pohled na svět, z čeho se skládá a život v něm poukazují na Boží existenci. Postupně jsem dospěl k tomu, že důležitější než v Boha věřit, je mu důvěřovat.*“ Členem farní rady je více než deset let. Svou roli vnímá jako poradní a podpůrnou.

V letech 2021 – 2022 se ale rovněž aktivně podílel na realizaci farní Synody a nyní má na starosti setkávání a vedení farní skupinky v rámci projektu Propojení. „*Oba projekty vnímám nejen jako příležitost k obnově církve a farnosti, ale také k vlastní obnově. Přináší mi mnoho impulzů pro naději, povzbuzení a radost ze společenství.*“ Jaká byla jeho cesta k víře a do farnosti sv. Mořice? „*V naší rodině byla víra spíše vlažnější, nechodili jsme na bohoslužby pravidelně. Trochu aktivnější byla na sklonku života babička. Chodila ke sv. Mořici, takže jsme sem občas zašli i se zbytkem rodiny. Postupně jsem zde začal ministrovat. Za zásadní považuji seznámení s kněžskými osobnostmi u bratří dominikánů (P. Jiří Maria Veselý, P. Romuald Štěpán Rob, P. Jindřich Poláček, P. Antonín Krasucki, P. Filip Boháč) a formaci v rámci skautu. Také se mi líbilo ministrování u sv. Mořice, kde jsem poznal řadu dlouholetých přátel (např. bratry Jemelkovy nebo Lukáše Malicha, který se později stal řeholním knězem u dominikánů). Důležitá pro mě byla také účast na Celostátním setkání mládeže v Táboře v roce 2007, v rámci kterého jsem poznal další cenné kněžské osobnosti*

(kardinál Miloslav Vlk, Mons. Jiří Paďour, P. Miroslav Herold). V té době jsem postupně vnímal, jak důležitá je svátost smíření a příklad světců. Je mi blízká například sv. Zdislava z Lemberka nebo sv. Ignác z Loyoly. U sv. Ignáce se mi líbí, jak se dokázal navzdory pochybnostem rozhodovat nebo jak moderní vhlad měl do psychologie člověka.“ Co dělá Petrovi radost? „Určitě největší radost mi dělají naši tři synové, které vychováváme s manželkou Lucií. Těší mě, že začínají ministrovat u oltáře. Také rád čtu. Oslovila mě např. kniha Štěpána Smolena 'Bud', kde jsi o hledání stálosti v dnešní nestálé době nebo křesťanský román 'Chatrč' od W. P. Younga. Nejvíce inspirující je ale pro mě Bible. Některé texty jsou sice na první přečtení těžké, ale zase existují komentáře, ve kterých může člověk texty lépe pochopit. Například s Izajášem mi pomohla kniha Ivany Gabriely Vlkové. Osobně považuji za velmi důležité Písmo alespoň otevřít každý den a chtěl bych k tomu inspirovat i vás.“

SVĚTCI MÉHO SRDCE – SVATÝ JAN NEPOMUCKÝ

Jan Nepomucký se narodil kolem r. 1340 v Pomuku (dnes Nepomuk) jako syn rychtáře Velflína z Pomuku. Dle tradice studoval na pražské univerzitě. V letech 1369–1383 byl notářem v Praze, 1383–1387 studoval církevní právo v Padově. V r. 1389 se stal kanovníkem vyšehradské kapituly a generálním vikářem pražského arcibiskupa Jena z Jenštejna. Poslední funkcí byl vztažen do konfliktu mezi arcibiskupem a králem Václavem IV. Spor vrcholil při jmenování nového opata kladrubského kláštera. Král se sešel 20. března 1393 v této záležitosti s arcibiskupem, nechal pak čtyři funkcionáře z jeho doprovodu zatknout. Při vyslýchání na Pražském hradě Nepomucký zemřel. Jeho tělo bylo večer svrženo z Karlova mostu do Vltavy. Dne 17. dubna jej rybáři vylovili z řeky, byl s úctou pochován v kostele sv. Kříže většího. Později vznikla legenda, že Nepomucký byl zabit, protože jako zpovědník královny nechtěl prozradit zpovědní tajemství. Díky *Kronice české* Václava Hájka z Libočan tato verze v obecném mínění převládla. Jan Nepomucký byl už v r. 1599 zařazen mezi české zemské patrony. Dne 31. května 1721 jej papež Inocenc XIII. prohlásil za blahoslaveného a dne 19. března 1729 ho papež Benedikt XIII. svatořečil. Úcta k němu je spojena hlavně s pražskou katedrálou, ale od 17. století se rozšířila. Stal se i populárním světce v Belgii, Francii, Polsku a v téměř všech latinskoamerických zemích. Jeho svátek se slaví 16. května.

AKTUALITY Z FARNOSTI

- Také tuto neděli po mších svatých zveme do farní **setkávárny**.
- Ve všední dny (mimo pátek) se po mši svaté konají **májové pobožnosti**.
- Tuto neděli (17.5.) v 18:00 zveme na **varhanní koncert** Jana Kopřivy k počtě Maxe Regera.
- Další setkání skupinky k projektu **Propojení** proběhne 18.5. v 18:15 v setkávárně.

AKTUALITY OBECNÉ

Hospic na Svatém Kopečku poskytuje péči lidem s nevléčitelným onemocněním – v lůžkovém hospici i v jejich vlastním domově. Naším cílem je, aby nikdo nemusel zůstat v těžké životní chvíli sám a bez odborné péče. Prosíme, **pomozte vybrat prostředky na odkoupení auta**, které již máme částečně splacené: <https://www.darujme.cz/potrebujemeauto>.

PROJEKT PROPOJENI

Poslední oblastí druhého pilíře projektu je **Správa farnosti**. Úkol vést farnost přísluší na prvním místě faráři, neznamena to ale, že by toto své poslání musel plnit sám bez spolupráce s ostatními. Je však jasné, že jeden člověk nedokáže udržet kontakt se všemi fungujícími skupinami a organizovat vše sám. Na druhou stranu je farář za dění ve farnosti zodpovědný. Proto se otevírá otázka komunikace, spolupráce a delegace ve farnostech. Chod farnosti většinou pomáhají zajišťovat technický administrátor a pastorační asistentka ve farní kanceláři. Významnou pomocí by měla být pastorační rada, a proto **hledáme konkrétní roli, jakou by měly rady zastávat**.

KOUTEK MOUDROSTI

Chceme-li poznat, že jsme zbloudili z Boží cesty, musíme se zastavit, nelze to udělat v rychlosti. (Miloš Szabo)